

Gizli mezarın sırr-ı hikmeti

Hayli zamandır, insanlarımız neticesi meşkûk (şek'li, şüpheli) birtakım gündem maddeleriyle meşgul ediliyor.

Evlerden, kahve köşelerinden, tâ Meclis zeminine kadar hemen her ortamda tartışmaya açılan bu maddelerin biri bitmeden, bir diğeri devreye sokuluyor.

İki sene öncesinin en hararetli tartışma konusu, başörtüsü meselesiydi. Özellikle kız öğrencilerin, başı örtülü şekilde üniversiteye girip giremeyeceği hususu tartışılıyordu. Meclis ve kamuoyu, bu konuyla günlerce, aylarca meşgul edildi.

Bu arada yapılan ciddî usûl hataları sebebiyle, yaşanan sıkıntı eskisinden beter bir hale geldi.

Mesele, ne yazık ki, fiyaskoyla neticelendi. Kışkırtılan hevesler hapsedildi, ümitler ye'se inkılâp ettirildi.

Katsayı meselesinde, yine benzer bir durum yaşandı.

Ardından bir "açılım" furyası başladı ki, içinin-dışının ne olduğunu bilene, başını-sonunu kestirene aşk olsun.

Bu ucûbeye, önce "Kürt açılımı" dendi. İkinci adımda DTP Başkanıyla "ikili görüşme" hadisesi gerçekleşti.

Reaksiyonlar artınca, paketin ismi "Demokratik açılım"a dönüştürüldü.

Baykal'a yazılan görüşme talepli mektupta, "Millî birlik projesi" ismi telaffuz edildi. DTP'ye yönelik son mesajlarından birinde ise, "Millî birlik ve kardeşlik projesi" ifadesinin kullanıldığına şahit olduk.

Nereden nereye...

Görülüyor ki, bu "açılım" denen şey, lastik gibidir. Nereye istersen, oraya çekebiliyorsun. Tartışılması, havanda su dövmek gibidir; müsbet bir neticeye varamıyorsun.

Şimdi, bu ucûbe açılımın tam da ciddî mânâda tökezlediği ve kapanmaya yüz tuttuğu bir anda, pat diye "gizli mezar" meselesi gündeme getirildi.

Medyaya yansıyan haberlere göre, Başbakanlık tarafından, mezarı meçhulde olan Seyyit Rıza, Şeyh Said ve Said Nursî gibi zatlar için "Mezarları araştırılsın!" talimatı verilmiş.

Alın size nur topu gibi bir gündem maddesi daha...

Konuşun, tartışın, tartışabildiğiniz kadar... Zıtlaşın, zıtlaşabildiğiniz kadar...

Göreceksiniz, bu tartışma ve zıtlaşmalarla bütün sıkıntılar bitecek, bütün dertler devâ bulacak; herkesin karnı tok, sırtı pek bir hale gelecek; vatan sathı, gül-gülistan olacak(!)

Şu hale ağlasak mı, gülsek mi, bilemiyoruz.

Yahu, şu gizli mezar meselesi, öyle hassas bir konu ve öylesine netameli bir meseledir ki, aynı dâvâya gönül vermiş insanları dahi zıt kutuplara iterek onları karşı karşıya getirebiliyor.

Ama, kimin umurunda?

Meseleye bodoslamasına dalan, sazan gibi atlayan, dahası, hükûmetin hasenat kefesine yazılacak diye, konuya "Mal bulmuş Mağribî gibi" sarılanlar oldu.

Esasında, maddî-mânevî kriz sancıları çeken kitleleri avutmak ve oyalamak için, bundan âlâ gündem maddesi bulunmaz.

Bu arada, gizli mezarın araştırılması, yahut bulunmasının, bugün itibariyle ne getirip ne götüreceğine bakmadan, faydalı mı yoksa zarar verici mi olacağına aldırmadan, fütursuzca giden, bu vâdide pervasızca (hatta yer yer nezaketsizce) at koşturana da şahit olmaktayız.

Meselâ, "Benim mezarım gizli kalacak" diye haber veren ve bunun sırr-ı hikmetini mükerreren izah eden Bediüzzaman Hazretlerinin mezar meselesini düşünelim... (Emirdağ Lâhikası, s. 417)

Hemen bütün Nur Talebeleri biliyorlar ki, bu meselenin iki yönü var: Biri beşerin zulmü, diğeri ise kaderin adâleti.

Nasip olursa, bir sonraki yazıda bu iki nokta üzerinde durmak ve mezarının gizli kalmasına dair sırlı hikmetleri nazara vermek arzusundayız.

Başbakanlık tarafından verilen "Kayıp mezarlar araştırılsın!" talimatı ile başlayan kayıp mezar meselesine bugün de devam ediyoruz.

Kaybedilen, ya da meçhûlde kalan her mezarın ayrı bir hikâyesi vardır. Bunların ortak özelliği ise, acı, hüznün, elem, keder, hasret...

Bu mezarların çoğu, sahipleri, varisleri, yahut sevenleri tarafından ısrarla ortaya çıkarılması isteniyor. Tâ ki, rahatlıkla ve hiç çekinmeden gidip ziyaret edebilsinler diye...

Burada istisnaî durum teşkil eden ise, Bediüzzaman Said Nursî'nin mezarıdır.

Yaklaşık elli yıldır meçhûlde bulunan bu kayıp mezar meselesinin iki ciheti var: Beşerin zulmü ve kaderin adâleti.

Bu iki cihet, Bediüzzaman, hayatta iken olduğu gibi, mematında da peşini bırakmamış. İnsanlar, ona zulmetmiş; kader-i ilâhî ise, adâlet etmiş.

Bu hakikati, bizzat kendisi "Konuşan yalnız hakikattir" başlıklı bir mektubunda şu sözlerle ifade ediyor:

"Risâle-i Nur'da ispat edilmiştir ki, bâzan zulüm içinde adâlet tecellî eder. Yani, insan bir sebeple, bir haksızlığa, bir zulme mâruz kalır, başına bir felâket gelir, hapse de mahkûm olur, zindana da atılır. Bu sebep haksız olur, bu hüküm bir zulüm olur: Fakat bu vâkıa, adâletin tecellîsine bir vesîle olur. Kader-i ilâhî, başka sebepten dolayı cezaya, mahkûmiyete istihkak kesb etmiş olan kimseyi, bu defa bir zâlim eliyle cezaya çarptırır, felâkete sürer. Bu, adâlet-i ilâhiyenin bir nev'î tecellîsidir.

“Küfr-ü mutlakla mücâdelede, bu kadar ağır şerâit altında, Risâle-i Nur bir derece muvaffak oluyorsa, bunun sırrı işte budur. Said yoktur. Said’in kudret ve ehliyeti de yoktur. Konuşan yalnız hakîkattir, hakikat-i îmâniyedir.

“Mâdem ki, nûr-u hakikat, îmâna muhtaç gönüllerde tesirini yapıyor; bir Said değil, bin Said fedâ olsun.” (Tarihçe-i Hayat, s. 594)

Bir başka mektubunda, dünya hayatında kendisini kalabalıklarla görüşmekten, konuşmaktan, sohbet etmekten men’eden bir hakikatin, vefatından sonra da devam edeceğini söyleyen Bediüzzaman Hazretleri, bu hakikatin, yani mezarının gizli kalması gerektiğine dair hikmetin sırrını şu şekilde izah ediyor.

“...Bu zamanda şan, şeref perdesi altında, riyakârlık yer aldığından azamî ihlâs ile bütün bütün enaniyeti terk lâzımdır. Dostlar uzaktan ruhuma Fatiha okusunlar. Manevî duâ ve ziyaret etsinler, kabrimin yanına gelsinler, Fatiha uzaktan da olsa ruhuma gelir.

“Risâle-i Nur’daki azamî ihlâs ile bütün bütün terki enaniyet için buna bir manevî sebep hissediyorum. Kendini Risâle-i Nur’a vakfetmiş olan yanımda bulunanlardan nöbetle birer adam kabrimin yakınında olup, bu mânâyı lüzumsuz ziyarete gelenlere bildirsinler.” (Emirdağ Lâhikası, s. 417)

23 Mart 1960’ta vefat eden ve nâaşı Urfa’daki Halilurrahman Dergâhına tevdi edilen Üstad Bediüzzaman’ın “vasiyet” niteliğindeki bu sözlerindeki mânânın, ne zaman ve ne şekilde tecelli edeceği hususu, talebeleri tarafından merak ediliyordu.

Nihayet, beşerin zalim eli 1960 Haziranında devreye girdi ve onun Halilurrahman’daki naaşı “cebren ve hile ile” alınarak bir meçhûle götürüldü.

Böylelikle, insanların zulmünden sonra, kaderin adâleti de tecelli etmişti.

Zalimler, onun mezarını kaybettirmekle, dâvâsını da bitireceklerini zannediyorlardı. Ancak, fena halde yanıldılar, aldandılar.

Zaten, Üstad haykırarak söylemişti “Ben fâniyim; dâvâ ise bâkidir” diye...

İşte, en büyük mânâ burada da bütün ihtişamıyla tecelli etmişti. Hakikatin lisân-ı hikmeti: “Hayatını iman dâvâsına vakfeden bu zâtî zindana da atsanız, hatta vefatından sonra mezarını dahi kaybettirseniz, yine de onun neşrettiği imân nurunu söndüremezsiniz” diye nidâ ediyordu.

* * *

Bediüzzaman Hazretlerinin hayattaki talebelerinin hemen tamamı, onun vasiyetine uyarak mezarının gizli kalması gerektiğini söylüyor.

Şayet, bu mezar, araştırılarak ortaya çıkarılacak olursa, başta Hz. Üstad’ın ruhaniyeti olmak üzere, hakikî hiçbir talebesinin buna razı olmayacağını da ifade ediyorlar.

Buna rağmen, yine de ısrarla ve inatla onun mezarı umumun nazarında aleni hale getirilecek olursa, bu takdirde neler olup neler yaşanacağını şimdiden kestirmek hayli zor görünüyor.

Kuvvetle muhtemeldir ki, şu an hesapta görünmeyen birtakım hadiseler zinciri vücuda gelecek ve bu işin müsebbibleri yaptıklarına belki bin pişman olacaklardır.

Kaldı ki, Bediüzzaman Hazretlerinin naaşı şu an itibarıyla gizli, resmî kurumların bildiği yerde de değil.

Has talebelerinden Tahîrî Mutlu ile Bayram Yüksel’in anlattıklarına göre, yıllar sonra bir şekilde “resmî yerini” öğrendikleri Üstadlarının naaşını bizzat kendileri alıp bir başka meçhûle götürmüşlerdir.

Burayı ise, ne devletin resmî adamları biliyor, ne de hariçten başka kimseler.

Esasında, başkasının bilmesi de gerekmiyor. Zira, ortada son derece düşündürücü ve ibret verici bir vasiyet metni var.

Ayrıca, muhtelif bahislerde, mezar yerinin gizli kalmasına dair hikmetli izahlar var.

Bütün bunları hiçe sayarcasına, tutup illa da onun mezar yerini araştırmak, yahut meydana çıkarmaya çalışmak, bize göre son derece riskli ve bir o kadar da mânevî mes'uliyeti mûcip bir meseledir.